

hvilke den ene ikke udgjør nogen ringe Minoritet, men som desuden indbefatter to Stats-højheder, og hvoraf visse Dele ere knyttede til et langt større og mægtigere Statsforbund, hvis Udvikling de maae følge, ikke blot ifølge tractatmæssig Forpligtelse, men ifølge en uundværlig Naturnødvendighed. Det forekommer mig, at den mindre Stat let vil være udsat for at inddrages under den størres Paavirkning og tabe sin Selvstændighed, og for at komme til at lide af de Kystelser, som hiint større Land nødvendigt maa undergaae. Jeg veed vel, at det er bekjendte Ting, som tidt og ofte ere omtalte og drøftede; men jeg vil dog tillade mig her at erindre om, at en af de Forfattere, som vistnok har den største Indsigt i Statsforholdene, og navnlig den meest særegne Kundskab til Hærtugdommernes Forhold af alle dem, som have givet sig af med at lave Samtaler, nemlig den sidste Commissionsarius for den hollsteenske Stændersamling, Geheimeraad Scheel, gaaer ud fra den udtrykkelige Forudsætning, at Holsteen træder ud fra det tydske Forbund; kun under denne Forudsætning anseer han en constitutionel Fællesforfatning for mulig. Dernæst vil jeg tillade mig at paapege et ganske nyt Tilfælde, som turde vise, hvor let Danmark er udsat for at miste sin Selvstændighed eller tabe sin Selvbestemmelse ved Holsteens Tilfnytning til Tydskland. Det er Alle bekjendt, at under 20de April d. A. have Østerrig og Preussen afflutet en Tractat med hinanden, hvorved disse Stater forpligte sig til gjensidig at hjælpe hinanden, hvis de skulde blive inddragne i den nærværende Krig, og denne Tractat har det tydske Forbund senere ved en Beslutning vedtaget som gjældende ogsaa for sig, og Hs. Majestæt Kongen af Danmark har maattet tiltræde denne Forbundsbeslutning, rigtignok med den udtrykkelige Tilføining: kun forsaavidt den ikke kommer i Strid med den af ham tidligere erklærede Neutralitet. Men sæt nu, hvad der let kan blive Tilfældet, at vi om saa Dage faae Østerretning om, at Russerne angribe Østerrig, og Forbundshæren kommer til at marschere, og Kongen af Danmark sender en Deel af den danske Hær — thi der existerer ikke mere noget hollsteensf Contingent

— ikke engang den tydske Deel af Hæren, som ligger i Garnison i Kjøbenhavn og Hellsingøer, men danske Tropper til Forbundshæren, vil da nogen Magt i Europa betragte den Neutralitet som bestaaende, som Kongen tidligere har erklæret? Jeg troer det ikke. Maa ske vil man hertil svare mig, at Hs. Majestæt Kongen ved at udstede Kundgjørelsen af 28de Januar jo saavel ligeover for Udlandet, som for Indlandet, har forpligtet sig til at forbinde alle sine Lande til en organisk Eenhed; at Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 ligesom er den Præis, han har betalt for at faae Østerrigerne til at forlade Holsteen, og dette forholdet sig ogsaa ganske rigtigt. Vel kunde jeg fristes til at sige: Gud forlade Dem, som dengang have raadet Kongen af Danmark til at gjøre det, men da han har indgaaet denne Forpligtelse, er det ingenlunde min Mening, at han skulde bryde den. Jeg mener kun, at hans Forpligtelse ikke kan strække sig længere, end at han er vis paa, ved den Fællesforfatning, han giver, at tilfredsstille sine Undersaatters nogenlunde billige Krav, og sørge for sit Lands Vel. Derudover kan han ikke gaae.

Den ærede Rigsdagsmand for Hølbek Amts 2den Valgkreds (Esbjærning) sagde forleden Dag, at man ikke skulde regjere efter Stemninger, men gjøre, hvad der er Ret, og jeg indrømmer, at der kan være noget Sandt i denne Sætning; men det er paa den anden Side ligesaa vist, at ingen fornuftig Regjering nogenstunde kan undgaae at tage Hensyn til Folkstemninger, og navnlig troer jeg, at det er aldeles umuligt at undgaae det, naar man vil begrunde en constitutionel Forfatning, som skal vinde Fasthed og Varighed, og som, saa at sige, skal gaae over i Folkets Kjød og Blod. Jeg har overhovedet ikke megen Tillid til oetroyerede Forfatninger, men, om jeg ogsaa vilde ansee det for muligt at give en saadan, som kunde være hensigtsmæssig og god for et Land og et Folk, som er vant til at betragte sig selv som en Eenhed, vant til at arbejde sammen til det samme Formaal, saa tvivler jeg sandelig meget om, at en oetroyeret Forfatning kan passe for et Rige, som er saaledes sammensat som det danske Monarchie, hvori der er forskellige Nationaliteter, forskellige Ind-